Ч. 213 Пятниця 25 вересня (7 жовтня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Становище опозициї і чутка о іменованю бар. Діпавлі'го міністром торговлі. — Парлямент вже здібний до праці).

Характеристика вчерашного засіданя палати послів така: спокій в палаті, правиця маніфестує свою більшість, опозиция піддає ся і обструкция щезає, бар. Діпавлі міністром торговлі яко видимий знак правительственної більшости правиці. Хід вчерашного засіданя був слідуючий:

На початку засіданя президент палати др. Фукс передав палаті подяку цісарску за маніфестацию з причини смерти Цісаревої. На порядку дневнім станула дальша дебата над предложенями угодовими. В палаті панує спокій, участь послів в нарадах зразу слаба. Промавляє насамперед пос. Розер (з німецкої партиї людової): домагає ся, щоби висота квот для обох половин держави була раз на завсігди означена. Дальше жалував ся бесідник на підвисшене мита від ропи нафтової, що вийде лиш Галичині в користь.

Пос. Шлезінґер (антисеміт) промавляв насамперед против міністра фінансів дра Кайцля, котрому докоряв, що він пішов на службу великому капіталови, а звернувши відтак на саму угоду, сказав, що з сих предложень не дасть ся нічого зробити, не можна в них нічого поправити, бо кождий честний чоловік повинен їх просто відкинути.

Пос. Люеґер зачав від того, на чім Шлезінґер закінчив, бажаючи, щоби чорти взяли більшість, але ще заким ухвалить угоду (веселість), а відтак приступив до самих предложень та назвав золоту валюту нічим иншим лиш поклоном перед великим капіталом. Дальше обговорював бесідник справу нових податків і нові тягари; зазначив податливість австрийских міністрів супротив Угорщини і сказав, що виходить на таке, як би австрийскі міністри служили Угорщині. (Віцепрезидент Лупул взиває бесідника до порядку, лівиця демонструє оплесками). Опісля обговорював Люеґер справу квот і поставив такі питаня: Яку тайну умову зробило австрийске правительство з угорским в справі угоди? — Що чувати з т. зв. „iunctim“? О interim есть звістна приповідка: „Interim, interim — steckt der Teufel hinter ihm“. — Які переговори відбували ся з Молодочехами щоби їх позискати для угоди?— Відтак критикував Люеґер становище правиці і сказав, що коли Молодочехи будуть голосувати за предложенями, то покаже ся, що одержали за ню розпорядженя язикові, а звертаючись до Молодочехів сказав: Ведете справу на спілку з Мадярами і жидами, котрі найбільше гноблять Славян.

По Люеґері промавляв ще пос. Носке (лїберал німецкий), Ганніх (социяліст) і Кіярі, а відтак пос. Пферше поставив внесене на закрите засіданя. Се внесене відкинено, а пос Чеч (з Кола польского) поставив внесене на замкнене дискусиї. Над сим внесенем відбуло ся поіменне голосоване і правиця заманіфестувала ся яко більшість, бо 163 голосами против 149 ухвалено внесене посла Чеча.

При укладаню порядку дневного слідуючого засіданя завела ся знов дебата. Президент побіч дальшої дебати над угодою поставив на порядку дневнім: 1) Предложене о реґуляциї платні служби державної; — 2) провізория буджетова; — 3) обжалованя міністрів, бувшого президента міністрів ґр. Бадені'го і ґр. Тупа з цілим кабінетом. Що-до трактованя пильних внесень, то заявив президент, що буде придержувати ся методи Хлюмецкого, значить ся, перед полуднем буде вести ся дебата над предложенями правительства, по полудни по перерві над пильними внесенями. Опозиция зразу протестувала против того, але остаточно згодила ся на сей порядок дневний. Факт сей уважають за доказ, що обструкция вже щезла. Підчас засіданя наспіла вість, що бар. Діпавлі іменований міністром торговлі, а се знов уважають за доказ, що правиця стала вже правительственною більшостию. Тепер ще мають Чехи дістати міністра без теки; кандидатом на сю посаду має бути пос. Жачек. Крім того, як ходить чутка, мають Чехи одержати ще ческу політехніку в Берні.

Парлямент вже здібний до праці. Се сконстатував президент міністрів ґр. Тун на вчерашнім засіданю австрийскої депутациї квотової. Ґр. Тун висказав там бажане, щоби депутация могла дня 8 с. м. в Будапешті взяти ся до роботи і о скілько можна скорими нарадами дала вимовний вираз готовости до праці, яка в так потішаючий спосіб проявила ся в палаті послів, чим би можна найліпше усу-

2)

ЯКОВ БАЧІ.

Угорско-босаньске оповідане Деліґо.

(Переклад з німецкого).

(Дальше).

II.

Поза містом єсть горбок, де побожні Мевлеві-дервіші [1]) виставили собі хорошу домівку, уживши до того якісь старі будинки. Той побожний чин був під той час у великім поважаню і мав богато членів; він відріжняв ся від других турецких монахів тим, що вибирав собі на мешкане красні доми і волів добре їсти та проживати на однім місци, як жебрати і волочити ся. Пятицерквова теккія творила формально малу капітулу. І тут виконувано приказ пророка а ґема-хане саля, де на честь божу відбував ся сьвятий танець, була навіть хороше украшена. І тут ніс ся по воздусї несамовитий окрик: Ягу та Я-Гакка, гуділа трімбіта взиваюча до сьвятого танцю, на котрої голос всї почули ся небесними тілами та крутили ся доокола, доки аж не понадали.

Кождий з них мав якесь ремісло в руках; один умів красно писати; другий знав ся на цілющім зілю та на силі всїляких бальзамів; були такі, що вирізували з дерева амулєти, а хто не умів нїякого ремісла, забавляв своїх товаришів оповіданем, яко чоловік бувалий в сьвіті. Літом в погідні вечери сиділи собі часом на дворі під тополями, кріпили ся яким напитком і мовчки слухали один другого.

Оттак і сего вечера забавляло ся се честне товариство, коли нараз перед теккією явив ся Бехрем-беґ зі своєю дружиною. Всї позсїдали з коний, бо ті ідучи під гору, були вже помучили ся. Бідні кониска обтрясли ся на холоднім воздусї і стали зараз пасти ся. Але Яков почав оком знатока приглядати ся, котрий би з них був для него найліпший, як би показала ся якась нагода до втечі.

Бехрам повитав всечестних дервішів, поклонив ся ученому шейхови і попросив его, щоби сї мудрці виворожили єму із звізд, яка буде будучність его новонародженого сина. Вид і просьба щедрого пана зробили на побожних мужів велике враженє. Они перечували якийсь дарунок і їх взяла вже була кортячка, тим більше, що їх великої науки і сьвятости стало би на стілько, щоби виворожити судьбу і щістьом молодим Бехрамам. Шейх почав отже з цілою повагою ворожити, але ще не доказав всего, коли здалека почув ся тупіт кіньских копит а один з его дружини крикнув:

— Беґу, проклятий ґявр утік! На твоїм найліпшім кони! Нїхто его не здогонить!

— Що! Ви непотріби! То ви так стережете коний? — крикнув Бехрам, та не зважаючи на важну хвилю і на місце де знаходить ся, вдарив свого слугу Дмафера, що стояв найблизше коло него, з такою силою по лици, що той бідачиско аж повалив ся на землю. На коні, ви собаки!

Шейх і его дервіші станули як остовпілі — за хвильку сиділи вже всї їздці на конях, беґ попереду та пігнали в слїд за тим тупотом, котрий ще було чути.

Бехрам-беґ не длятого так улютив ся, що Яков утік, але тому, що хитрий бандурист вибрав собі як-раз его улюбленого коня правдивого араба „Татоса“. На нім, розуміє ся, гнав він як блискавка. І їздцям і коням вже аж духу не ставало, а таки не могли Якова здогонити. Зразу ще его виділи в сумерку, але коли він завернув з гостинця в сторону як Мессі та пустив ся конем навпростець почерез поля, взялась Бехрама розпука і він обернув ся, а кленучи страшно взяв ся бити свою службу, ба, добув таки шаблю і став як скажений вимахувати нею. Та бо вже й его дружині стало лячно і она завернула ся та стала гнати до міста а Бехрам позаду за нею.

Було майже о півночи, коли та громада, змучена томлячою їздою станула знову коло мошеї в Пятицерквах.

[1]) Мевлеві-дервіші, або танцюючі дервіші — братство або монаший чин у Турків. „Дервіш“ — значить „жебрак“. Отже з жебраків поробили ся у народів магометаньскої віри т. зв. „божі люди“ — прості жебраки, волоцюги і такі, котрі жиють жебраниною, але не волочать ся. Они жиють в монастирях або теккіях. До таких дервішів належать і Мевлеві-дервіші, котрі відзначають ся тим, що на хвалу божу стають в колесо, а їх шейх (старший) по середині і зачинають крутити ся, насамперед поволи, відтак чим раз борше і борше аж наконець так скоро, що їм голова зачинає вже крутити ся, піт виступає на них, з рота піна точить ся і они падуть як неживі на землю.

нути всякі сумніви о тім, що Рада державна з повною повагою взяла ся до роботи. Референт Бер предкладав, щоби речинець відложено трохи на пізнійше, на що президент міністрів сказав, що хиба лиш на зовсім короткий час зі взгляду на стан здоровля референта. Остаточно початок розправ в комісиї квотовій назначено на день 10 с. м.

Новинки.

Львів дня 6-го жовтня 1898.

— Львівска школа торговельна, яко школа державна, буде отворена дня 1-го вересня 1899. В буджет на рік 1899 буде вставлена відповідна квота. Постанова правительства в тій справі запала дня 4-го жовтня с. р.

— Столітний ювилей відродження рускої літератури буде обходити торжественно товариство руских женщин в Перемишли дня 1 грудня с. р., а іменно відограннем оперети „Паталка Полтавка" Ів. Котляревского, в чім возьмуть участь місцеві, добре вже звістні з давнійших виступів сили артистично-аматорскі, а крім представлення приготовляє ся ще відповідна кантата і инші гарні річи. Подрібна програма торжества оголосить ся пізнійше.

— Рух в товариствах. Товариство руских ремісників „Зоря" в Коломиї буде устроювати кождої неділі, почавши вже від 9-го с. м., в своїх комнатах товарискі забави на переміну з поучаючими лекциями. — Надзвичайні загальні збори членів „Рускої Бесіди" в Тернополи відбудуть ся дня 8-го жовтня вечером в комнатах товариства. На порядку дневнім доповняючий вибір виділу.

— Старшина ґімнастична товариства „Сокіл" у Львові оповіщує: З днем 5-ого с. м. розпочинають ся вправи в товаристві із слідуючим порядком: Для членів товариства: ві второк і пятницю, від 7 до 8 вечером, для учеників: у середу і суботу від 6 до 7 вечером, в льокали товариства (ул. Піддале, ч. 7). — Рівночасно пригадуємо, що вечер „Сокола" відбуде ся в неділю 9-ого н. ст. жовтня, в великій сали „Народного Дому". Чистий дохід призначений на будову дому „Сокола". Вступ від особи 1 зр., білет родинний (4 особи) 3 зр.; для членів і їх родин половина. Стрій для пань народний або вечерковий; для панів сокільний або балевий. Музика війскова. Початок о 8 вечером. Вступ на ґалерию 1 зр. від особи, для членів 50 кр.

— Розбійничий напад в день. У Відни напав в суботу якийсь опришок на ляборанта клініки проф. Нотнаґля, Єржабка, в его мешканю. Здушивши Єржабка сильно за горло, що той аж утратив сьвідомість, забрав єму з комоди 35 зр. і різні річи та й утік без вісти. Такі то відважні бувають злодії!

— Ткань з торфу — то має бути найновійший винахід голосного Щепаника. Розвідки за відповідним торфом в Галичині, переведені Щепаником, в товаристві інжинерів: Андрія Корнеллї з Виділу краєвого і Оттона Кіна з Франкфурту над Реном, мали випасти щасливо. В тій цїли ведено досліди на торфовисках коло Нового Торгу, в Струтині (пов. долиньского), в Торговици пільній (пов. городеньского) і и. Придатними до виробу ткани узнано торфовиска: в Рогізнику недалеко Хабівки, в громаді Чорного Дунайця і в громаді Підчервонім; дві послідні громади лежать над угорскою границею і мають 2.200 моргів торфовиск. Тамошний торф має надавати ся дуже добре до виробу ткани, бо містить потрібні довгі волокна і є добре відводнений. Інжинери мали узнати, що заложене фабрик в згаданих місцевостях принесе великі користи.

— Нові копальні нафти, майже так великі і богаті як і в Баку, мають незабаром повстати над Чорним морем близько ріки Інгур. Сеся нафтодайна місцевість належить до князя Мінґрельского, а заарендував єї якийсь купець з Москви. Российский ґеольоґ Венуков думає, що Анокліи (таку має назву головна місцевість, де відкрито нові копальні нафти) стане ся скоро дуже небезпечною суперницею Баку.

— Утік з вязниці дня 3-го с. м. проворний злодій Іван Сушек, називаючий себе фальшиво Лясковским і представляючись ґімназиальним учеником. Займав ся переважно крадіжками по церквах. Сушек родом з Росиї і був видалений з границь австрийскої держави. Власти зарядили за ним гляданя.

— Невдячний зять. Кантор з божниці у Львові, Ізраїль Пугач, мав гарну доньку Ціпу і видав єї за якогось Йосля Порта. Проворний Йосель дірвавшись по вінчаню гроша, який одержав в приданім, чмихнув до Будапешту, полишивши молоду жіночку на ласку і неласку тестя. Прогулявши гроші, повернув марнотратний Йосель по кількох місяцях до опущеного гнїзда родинного і зачав домагати ся від тестя гроший на ново. А що Ізраїль Пугач — не в тýмя битий, гроші не дурний давати, то між зятем а тестьом прийшло до сварки, а потім до бійки, серед котрої Йосель доказував чудес хоробрости. Узброєний в великий мосяжний ліхтар, вибив старому Пугачеви око, Пугачиці зуби, а кілько начиня і всяких домових знарядів пішло марно, про то вже й не згадувати! Страшне спустошене представилось очам поліциї, котра настроєного воввничо Йосля Порта всадила до арешту.

— Вибух Везувія триває від кільканайцяти днів з незвичайною силою. За послідних 19 віків вулькан викидав ляву або з свого середного верха, або бічними розпуклинами і щелинами з полудневої сторони. Північна сторона була доси забезпечена вершком Монте Сомма, що є відломком давного кратеру. Тепер лява вибухла вправді з середного отвору, але утворило ся рівночасно кілька меньших кратерів з північного боку. Наколи вибух потреває довше, будуть знищені виниці, засіяні поля і ліси, а навіть астрономічна обсерваторія загрожена. Сей будинок, що завдяки працям проф. Пальмієрі зискав всесьвітну славу, побудований на висоті 2200 стіп, то є, висше як в половині гори. По обох сторонах простягає ся долина, по котрій в послідних часах кілька разів плили вже потоки ляви і загрожували обсерваториї; від горяча пукали шиби вікон. Тепер инша небезпека грозить будинкови, а именно позем обсерваториї обнизив ся о 90 стіп, і то в наслідок осуненя скали, або від того, що лява підмила почву.

— Памятки із старинного сьвіта. Грецке товариство археольоґічне, котре веде тепер розкопи в околици Атен в Термон, в збірній точці старинних Ельоцїв, натрафило на слід святині Апольльона з VII віку перед Христом. Сьвятиня імовірно находить ся на давнім якімсь кладовищі, бо при розкопах найдено много урв (попільниць) з остапками померших. Найдено також пять мечів мідяних і пять зелізних. З двайцять колюмн, на котрих вzносилась сьвятиня, остали тілько підстави. Найдено також кілька написів про великі народні збори в тій сьвятини. — Знов же два члени „анґлїйского товариства для розслідів Єгипту"

Вже здалека чути було якісь крики, якусь люту бійку, бренькіт шабель, тупіт коний, якийсь вереск і поклики. Коли приїхали близше, знайшли на дорозі лежачі людскі трупи. В часї Рамадану не було би їх то дивувало, як би не були побачили таки саму бійку.

— Що тут такого стало ся?

Коли Бехрам перед тим, заким поїхав був до текії, розмавляв з своїми башибожуками, оба проводирі поки що вели ся ще прилично, але по его відїздї почав Ґейван просто лиш з самої веселости кепкувати собі з свого товариша, котрий сидів з боку і не відзивав ся на всю зачіпку. Але пізнійше хотів він показати, що з него зовсім инший башибожук, як всї инші на купу і казав з якоїсь не добре стереженої пивниці принести вина. Від вина завернула ся єму голова, він пив раз по раз, бігав і верещав, а щоби й других почеступати, казав своїм гайдукам сїсти коло себе та пив до них промавляючи з чемности: Пийте, гайдуцка голото, колись і я зійшов був на пса!

Гайдуки не дали ся просити і не минуло пів години, як вже сьвітло смолоскипа, що горів коло ватри, осьвічало самі веселі лиця.

Ахмед з якоїсь дїдьчої веселости крикнув раз до Ґейванової громади:

— Нехай вам засьвітить красна ранна зоря, ви достойні раби того шибеника Ґейвана!

Бідачискови й не снило ся, що ті слова відозвуть ся недобрим відгомоном. Як камінь, що его кинути у пропасть залоскотить аж по хвили, так і Ґейван сидів через хвильку не відзиваючись анї словом, але відтак гукнуло з него:

— Згинеш Кафіре! Ти песїй сину якоїсь свинї! Та мов блискавкою вихопив ся на коня і прискочив до Ахмеда, котрий все ще сидів в спокою.

На улицях і заулках було вже темно, нїгде не сьвітило ся і людий вже не було. Правовірні полягали спати, а помежиісповідниками хреста не було такого, що мав би відвагу показати ся на дворі в такім часї, коли пани веселять ся. Впрочім вибирало ся вже на день і з Мечека [2]) повіяло холодом на нічну заслону, котра зачинала вже підносити ся. Тим більше були розпалені голови обох проводирів. Коли Ахмед побачив, що на него нападають, схопив ся і між обома громадами розпочала ся бійка.

Не одному зашуміло в его обголенїй голові від кінджала, не одного повалила шабля трупом на землю, лиш одні гайдуки стояли спокійно, не маючи нїякої зброї. Лиш один Ахмед, від котрого Ґейван дістав вже був добру памятку, видів то як кождий кінь, що стратив свого їздця, опиняв ся зараз під якимсь гайдуком. То і добре — думав він собі: то мої люди, будуть менї помагати. Як-раз хотів промовити до них, коли над'їхав Бехрам-беґ зі своїми людьми. Тепер хотїли всї нараз говорити і мимоволї спустили оружие в долину, тим більше, що военне роз'ярене вже потахло. Ахмедова партия видержала кріпко напад, Ґейван лежав в крови, отже пора помирити ся.

Та не так стало ся. Тих десять угорских гайдуків — Бог і Ахмед знають звідки і як впали як грім на Бехрама. Якийсь гайдук, хлописко як дуб, розвалив єму голову якоюсь булавою, беґ анї не йойкнув. Заким ще Турки спамили ся, гайдуки перебили ся через їх ряди і щезли.

Плач, Фатимо, плач разом з твоїм хлопятком! Червона кров покрила твого сокола; оружие підкосило его, того, що уродив ся для свого Бога. Та нї, не плач; дивись єго вірні вояки мстять ся за підпору наймилостивійшого падишаха. Сотками гинуть за него невірні, за твого сироту хлопця ріжуть купами діти нарожджені до гріха, ледви що їх матері, пробуджені зі сну, можуть станути в їх обороні.

Коли сонце підняло ся знову, щоби котити ся по небі, плила улицями людска кров, а перед мошеєю зробила ся калабаня з неї, убийники же спочивали спокійно, змучені тяжкою роботою.

Не добрі сходили зьвізди....

III.

Серед того заколоту стратили турецкі пани в Пятицеркнах зовсім голову. Бехрам-беґ так був призвичаїв своїх офіцирів до ходу своїх гадок, що тепер коли повалила ся підпора покровителя цїлого сьвіта султана, то й пятицерковний санджак почав розпадати ся. Єго заступник, Калїль Алай-беґ погиб також мученичою смертию, але нїхто его не жалував, анї его люди, анї дома его обі жінки, що вже за житя зробили були з него мученика. Каймакам [3]) вийшов був з простого еміна (державного надзирателя аренди) на урядника, котрий без буюрульдї (висшого приказу) відважував ся накладати на податників (не магометан) лиш подвійний податок. Добрий Магмуд не знав в сїй делікатній справі иншої ради, як лиш зітхати та жалувати за Бехрамом, котрий, доки ще жив, два рази що дня грозив єму, що здойме з него шкіру. Аж наконець міский даллал (той, що вибубнює) впав на гадку, що тепер дїяти.

— Заплатіть Ахмедови! Капітанови башибожуків! Він тих богом проклятих, невірних псів приведе назад.

Ахмеда, котрий мав лиш ніс трохи обрізаний, прикликали зараз і Магмудови удало ся намовити его, щоби він пімстив ся за Бехрама і зловив знову тих десять гайдуків. За обіцяв він єму дати 50 дукатів, але запла-

---

[2]) Мечек — (Mecsek) гори на заході від міста Пятицеркви (по мадярски Печ, по німецки Fünfkirchen).

[3]) Каймакам — урядник адміністрацийний, ранґа підполковника.

професори Grenfell и Shuet відкрили бібліотеку цісаря Гадрияна в пісках пустині засипану і доховану в найлучшім стані. Між многими неоціненими річами сеї бібліотеки находять ся поезиї Сафони в стихах еольских, писані мабуть рукою самої Сафони. Рукопись сеся стане власностию британского музея. Цікава річ, в який спосіб учені професори ствердили автентичність письма Сафони?

— **Страшний злочин.** В Грушеві, повіта домбровского, в ночи з дня 27. на 28. вересня, сповнено страшний злочин на селянині Станиславі Хмурі, вітци трох дрібних дітий. Згаданої ночи пили в коршмі на „Броварках“ з Хмурою селяни Корчаки, отець з двома синами з Грушова. Злочин сповнено зараз по виході з коршми. Незвісно однак, хто его доконав, чи ті, що з Хмурою були в коршмі, чи хто инший. Підозріне упало на Корчаків, котрих зараз всаджено до вязниці. Хмуру замордовано в поли, по смерти обмито его з крови, сорочку з него знято, виполокано і опять на него вложено. Опісля приволікли его злочинники до сіний Станислава Корчака, там трупови заложено ноги в драбину від поду, щоби здавало ся, що прийшов відкись пяний, і як ліз на під, упав і сам убив ся. Показало ся то однак неімовірним, бо під є високий найбільше на 3 метри, отже Хмура, падаючи, не міг убити ся. Мав він притім три діри в голові, очевидно від кия, бо видно було тріски і цілі плечі збиті.

— **Чорна львиця.** В парискім зоольоґічнім огороді можна тепер оглядати цікавий оказ львиного роду. Именно привезено з Тімбукту чорну львицю, котру подибано на африканьскій пустини в західнім Судані. Є се незвичайно рідкий оказ, який від часу до часу можна стрітити на Сагарі. Сеся львиця має доперва 4 місяці, а кормлять єї молоком і печеним мясом.

— **Важне для пп. учителів.** Накладом учителів округа сокальского вийшов з друку „Розклад материялу наукового для науки щоденної і доповняючої для шкіл одно-клясових з язиком викладовим руским“ — котрий набути можна у п. Романа Юрчиньского нар. учителя в Ільковичах почта Сокаль. Ціна приміринка з пересилкою 80 кр.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 5 жовтня 1898.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	370·—	380·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	292·—	295·—
Акциї гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	260·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Ванку гіпот. 4% корон	96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·20	110·90
Банку гіпот. 4 1/2 %	100·10	100·80
4 2/2 % листи застав. Банку краєв.	100.90	101·60
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·70	96·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·40	98·10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	—·—
„ „ „ „ 4 1/2 %	100·50	101·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·30	98·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·50	28·50
Міста Станиславова	50·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденский)	19·25	20·25
Угорскі черв. хреста	10·75	11·—
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	—·—	—·—
Базиліка	6·70	7·—
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·61	5·71
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·60	59·10
Доляр америк.	2·40	2·50

Торг збіжевий.

Львів дня 5-го жовтня: Пшениця 8·35 до 8·65 зр.; жито 6·75 до 7·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·— до 5·50 овес 5·70 до 6·—; ріпак 11·20 до 11·40; горох 6·50 до 8·50; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 0·— до 0·—; гречка 8·50 до 9·—; конюшина червона галицка 42·— до 48·—; шведска —·— до —·—; біла 35·— до 40·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·20 до 5·40; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ґрац 6 жовтня. При вчерашних виборах до ради громадскої з першого круга виборчого перейшли значною більшостию кандидати німецкого комітету виборчого.

Париж 6 жовтня. Полїция видалила в послїдних днях около 50 заграничних анархістів.

Гаванна 6 жовтня. Мішана комісия для евакуациї Куби відбула вчера засїданє, на котрім іспаньскі члени заявили, що річ неможлива уступити ся Американцям зараз з Куби. Американьскі члени зажадали, щоби Іспанці зараз винесли ся з Куби. До згода не прийшло.

Вашінґтон 6 жовтня. Комісар мировий Дей одержав уповажненє перервати кождої хвилї роботу комісиї мирової, скоро би Іспанія показала ся неприступною або зволїкала роботу. Тогди наступить зараз демонстрация фльоти.

Мадрид 6 жовтия. Imparcial каже: Демонстрация американьскої фльоти на хіньских водах єсть очевидно анґльо-американьским дїлом призначеним на то, щоби держави не противили ся намірам Сполучених Держав що-до Филипинів. Демонстрация та єсть загрозию супротив Франциї і Росиї.

Константинополь 6 жовтня. Амбасадори чотирох держав передали вчера Порті зборну ноту в справі Крети.

Париж 6 жовтня. Після „Figar-a“ справа Фашоди (в Суданї) буде розбирати ся в половинї сего м.сяця, скоро наспіє справозданє капітана Маршанда. Анґлїйске правительство стоїть при жаданю, щоби Франция відкликала своє войско з Фашоди.

тив лиш 25 (а до книги записав 80). Оба разом і кождий окремо ломили собі голову, яким би то способом тих гайдуків позбавити житя. Ахмед поставив ще лиш то усліве, що все, що він підчас погоні буде уважати за нічию власність, дістане ся єму. Закон постановляв, що правда, що всяке нічиє майно має припадати скарбови, і Магмуд знав та шанував то право, але в сїм надзвичайнім случаю пристав на то, хоч з тяжким серцем, щоби они таким майном поділили ся.

Коли оборонцї правдивої віри так умовили ся, були наші гайдуки вже далеко за горами і лїсами. Они старали ся дістати ся до Могача, щоби тут перейти за Дунай а відтак перебравшись за селян пристати до войска Бетлєна Ґабора. До цїсаря не могли дістати ся, бо побоювали ся, що в тольняньскім і вайсенбурґскім комітатї дістали звістку про їх пригоду.

Але гайдук думає, а Турок рішає. В сторонї довідали ся они про великі войска і ідучи так цїлий тиждень, а все лиш ночами, опинили ся близько гори Надь-Гарзані недалеко Вілянї.

Чого то тота стара як сьвіт гора Надь-Ґарзані не дожила! Природа поставила єї там як би на сторожи. Положена межи багнистим берегом Драви а старим Дунаєм, сумувала она вже нераз над погибшими угорскими вояками; єї мраками сповитий вершок був може послїдний, який ще виділо завмираюче око Людвика Другого.

Коли ся гора має душу в тїлї, то неможливо, щоби той старий вартовий не зрадїв, коли наших девять гайдуків, спутавши конї, і поставивши одного з поміж себе на вартї поклали ся змучені на мураві єго в'убоча. Було вже пізно в ночи, лиш з сїльця Ґорванї чути було гавканє псів, впрочім всюди доокола було тихо. Бистре ухо гайдуків надслухувало лиш підозрілого руху, але що нічого не було чути, то вишукали собі місце на ватру, щоби там зварити барана, котрого десь по дорозї займили.

Старий гайдук, котрий перебув вже був не одну страшну бурю, не відзиваючись і словом, взяв ся класти ватру а відтак і покраяв барана як потреба. Товариші поклали ся кругом доокола ватри та гріли ся мовчки. Они всї разом не були балакливі люди, але наконець все-таки один з них відозвав ся, а то старий гайдук Ґабро Марко, котрого товариші з турецка називали Ода-баші.

— Чуєте, люди, не скажу нїчого більше, але з нами біда.

На то всї сказали лиш „Гм....“ на знак, що они нїби зрозуміли своє положенє.

— З нами нїби щось так — додав кухар по короткій хвили — як з тим псом що в керници.

Другі призадумали ся а відтак признали в души, що й се правда.

В кітлику почало шипіти, поломінь палахкотїла в гору по нїм, а голодні гайдуки не могли вже діждати ся, коли возьмуть ся до їди. Вже кождий шпортав за своїм поясом з мотузка, шукаючи кепечелика (ложки). Наконець прийшло вже до того, і при сьвітлї ватри видко було як вісьмох людий присїли ся до кітлика та заїдали смачно. На даний знак встав молодший паробок та пішов змінити того, що стояв на вартї коло коний, а той пришовши, кинув ся на землю та взяв ся і собі до ложки.

— Ну, ти видїв що? спитали они вартового, котрому було на імя Саму.

— На всїм сьвітї тихо; менї лиш здавало ся, як би борода беґа із Саренграду заїхала в онту грубу хмару; або може нї, дядьку Гавриле?

— Гм; та нїби щось так.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).